

Traad med saadanne Opgaver som Cirkelns Kvadratur eller Opfindelsen af et perpetuum mobile. — Naar man har sagt fra mange Sider, ikke alene fra den højtærede Konseilspræsidents, at det var nu en Gang Venstres Anskuelse, maa jeg sige, at der glipper min Forstaaelse. Jeg kan ikke faa i mit Hoved, at der i Spørgsmaal om Forsvar mod ydre Fjender overhovedet logisk taget — jeg taler ikke om partimæssigt — kan være Tale om nogen Venstre- eller Højreanskuelse. Jeg synes, at der her kun kan være to Grundlag for et Standpunkt. Det ene er det, at man maa have faaet Øjet op for den forfærdelige Ulykke, det vilde være at komme under Fremmedherredømme, og er rede til at bringe de Ofre, som kræves for at afvende en saadan Ulykke. Det andet er det, at man ikke har Øjet aabent for det eller i alt Fald ikke finder, at det er de Ofre værd, som kræves, og man mener, som man har kunnet læse det i et herværende Blad for ikke saa grumme længe siden, at der behøver ikke at gaa store Kulturværdier tabt, om saadant et lille Folk som det danske skulde komme under fremmed Herredømme. Det er de to Synspunkter, som alene kunne staa mod hinanden. Thi ere vi, Venstre og Højre og i Virkeligheden vistnok de mere indsigtsfulde af de Herrer Socialdemokrater, enige om, at det vil være en uoprettelig, forfærdelig Ulykke, en Ulykke, som vi ikke kunde bære, at komme under fremmed Herredømme, og have vi saa megen Indsigt i, hvad Historien lærer os, at vi vide, at vi staa os bedst ved og have den uafviselige Pligt at sætte alt ind paa at afvende denne Ulykke, saa er der kun een Maalestok for, hvilken Forsvarsplan vi skulle vælge, eller hvorledes vi skulle indrette vort Forsvar. Det er nemlig den, hvorefter vi kunne afvise et eventuelt fjendtligt Angreb. Thi Fjenden spørger ikke om, hvilket Parti vi høre til, men han spørger om, hvorledes han kan ramme os, hvorledes han sikrest og lettest naar sit Maal. I den Henseende er der jo ikke saa lidt Enighed mellem de forskellige Partier i Forsvarskommissionen. De have alle været paa det rene med, at den største Fare, der truede Danmark, var den, som opstod under en begyndende Konflikt mellem visse Stormagter, der havde modstridende Interesser i vore Farvande og paa vort Omraade, og at det gjaldt om at afvende denne Fare. Og de var alle sammen i Forsvarskommissionen enige om, at den Betydning, som man under en saadan Eventualitet tillagde de forskellige

Dele af Danmark, var meget forskellig, og at det, det gjaldt om for en af Parterne at gøre sig til Herre over, var nærmest Store Bælt med omliggende Kyster og Landets Hovedstad. Den Fordel, der kunde opnaas af en af de stridende Parter ved at gøre sig til Herre over disse Omraader, er saa stor, at enhver af Parterne nødvendigvis før Krigens Udbrud maa forelægge sig selv det Spørgsmaal: Kan det betale sig at krænke Danmarks Neutralitet og vinde denne Fordel for os selv, eller kan det gaa an, at vi risikere, at vor Modpart vinder denne Fordel? Hvorledes Svaret vil lyde, og om vedkommende Magt bestemmer sig til at overfalde Danmark — naturligvis af bare Venskabelighed for sin egen Sikkerheds Skyld —, eller den giver Afkald derpaa, det vil komme an paa, hvad det koster at vinde Fordelen, hvor meget der skal til for at opnaa det, man ønsker. I denne Forbindelse har man talt en hel Del om Neutralitetsforsvar, og der er faldet mange urigtige, daarlige Udtalelser om det. Man taler ofte om Neutralitetsforsvar paa en saadan Maade, som om man tænkte sig, at den Magt, der vilde krænke Danmarks Neutralitet, vilde gøre Strandhugst med et Skib og en Bataillon eller et Par Kompagnier hist eller her, som om det var for hans Fornøjelses Skyld. Saadan gaar en Neutralitetskrænkelse ikke til. Den Magt, som vil vinde noget ved en Neutralitetskrænkelse, overvejer, hvor stor en Fordel der skal vindes, og hvor den kan vindes, overvejer, hvor meget der skal sættes ind paa at vinde den, og hvor det skal sættes ind. Derfor er det, at Sagkundskaben regner, at man kan bevogte visse Dele af Landet med forholdsvis smaa Troppstyrker. Det er ingenlunde en Opgiven af disse Landsdele, men det er gaaende ud fra den Betragtning, at der for en af de stridende Parter ikke i de Landsdele er saa stor Fordel at vinde, at det kan betale sig at sætte store Troppemasser ind derpaa; og overfor smaa Troppemasser mener man saa at have nok i det, man har foreslaaet at sætte ind derpaa. Men med Hensyn til Herredømmet over Store Bælt og København kan det betale sig at sætte forholdsvis store Kræfter ind. Og saa spørges der: Hvorledes vil Angriberen sætte disse Kræfter ind? Ja, man kan naturligvis aldrig i det enkelte sige, hvor Fjenden vil føre sine Angreb. Men i Princippet kan man meget let sige sig det; man kan læse sig det til i en hvilken som helst Lærebog i Krigskunst, Strategi. Man finder det